

La posició del govern israelià després de la invasió de Kuwait

Els nervis d'Israel

Israel no té la més mínima intenció de caure en el parany grosser que els ha parat Sadam Hussein al tractar d'implicar-los en la crisi del Golf.

■ Isaac Shamir ha sabut contenir els nervis i no escoltar certs *falcons*, com l'antic general Ariel Sharon, que defensava un colp defensiu contra Iraq. El número dos de l'exèrcit, Ehud Barak, que havia adoptat aquesta tesi, pensava també a acréixer les possibilitats de succeir el cap de l'estat major, Dan Shomron —qui prompte es veurà

afectat pel límit d'edat—, però ha estat desmentit radicalment. Pel seu costat, els Estats Units han fet tot el possible perquè el raïs iraquí no mesclés els problemes. No hi ha hagut cap avió americà que aterrés en una base israeliana des que va començar l'operació del Golf, ni cap vaixell ha atracat en un port d'aquest país.

Des de la vora de la Mar Roja la situació és quasi surrealista. Els estiuejants

d'Eliat veuen a simple vista la ciutat d'Aqaba a Jordània i els *cargos* que encara acosegueixen esquitllar-s'hi. Només caldrien uns pocs minuts perquè les canones ràpides de l'estat jueu imposaren un bloqueig total del port. En els ponts del Jordà el trànsit és normal en direcció a Amman perquè una bona part de la producció agrícola dels territoris ocupats va destinada a Iraq. I a pesar de les prome-

L'aviació israeliana es troba en estat d'alerta des del començament de la crisi.

La guerra química amenaça Israel.

ses demagògiques del ministre d'Afers Estrangers, Shamir manté de moment la decisió de no distribuir als civils les màscares antigàs que de fa temps tenen en escoc.

¿Per què aquesta discreció? En el moment present es tracta de no donar a Bagdad el mínim pretext que faça bascular el centre de gravetat de la crisi cap a l'oest. La distribució de màscares es podria interpretar com a intenció de lliurar-se a un *colp quirúrgic* i de preparar-se per a una resposta. Els serveis d'informació de l'exèrcit al seu torn afirmen que els míssils iraquians no estan equipats amb ogives químiques i que el gas de combat s'hauria de llançar per mitjà d'avions que serien interceptats sobre Jordània.

Una vegada més el *talús* que representa el regne haiximita revela l'enorme importància estratègica. La veritable línia roja és allí. La violació per part d'Iraq d'aquesta línia -per terra o per aire- constituiria un *casus belli* que justificaria immediatament una violenta resposta. Per tant, l'aviació israeliana es troba en estat d'alerta, cosa que no significa cap novetat en aquest menut estat perpètuament amenaçat. S'han reforçat les patrulles sobre el Jordà i el desert d'Araba, però la gesticulació militar resta a un nivell molt reduït i, ara per ara, no s'ha fixat cap crida de re-

servistes.

¿Pot prolongar-se aquesta situació paradoxal? A pesar de l'angoixa que representa un possible atac químic, molts israelians s'alegren de veure que aquest occident que lliurà tantes armes i tecnologia a un dictador descobreix finalment la veritadera naturalesa de Sadam Hussein. Al país, la gent es recorda de les virtuoses condemnes que seguiren, el 7 de juny de 1981, la destrucció del reactor nuclear de Tamuz per part dels F.16 marcats amb l'estrella de David. Sense aquest *raid*, Iraq brandiria avui, segons tota versemblança, una amenaça infinitament més tràgica que la del gas de combat...

A Israel, des de fa molt de temps, Iraq es veu com una greu amenaça per a la pau de la regió i del món. El servei d'informació exterior, el Mossad, treballa prioritàriament des de la fi de la guerra amb Iran sobre aquest país que somia amb bombes atòmiques, en supercanons i que ha sabut pagar-se un *lobby* que ha dut els francesos a llançar-se a la follia d'Osirak, als alemanys a proveir-los fàbriques químiques i als italians a establir un gran banc per finançar les operacions clandestines de Bagdad en tots els continents. Sense parlar del parament militar massiu de l'URSS i de França.

Israel també rebutja el paral·lelisme

sugerit per Sadam Hussein entre l'annexió de Kuwait i la sort dels territoris ocupats des de 1967. És veritat que la comparació és impossible i escandalosa a pesar de la gravetat dels problema palestí. El rei Hussein de Jordània va cometre el major error la seva vida quan, enganyat per Nasser, va atacar Israel. Hi va perdre Cisjordània i la part oriental de Jerusalem. Iraq, ara, s'ha lliurat a una agressió a sang freda contra un país sobirà. Relacionar els dos problemes és una amalgama grollera.

Tanmateix pot esdevenir que una de les masses crítiques a l'últim faça reaccionar l'altra. Israel roman fermament decidit a no barrejar-se en la crisi del Golf, però no acceptarà mai una satel·lització de Jordània per part d'Iraq, cosa que implicaria una fusió militar i política dels dos països. El futur del rei Hussein és, avui, indecís. El monarca ha aconseguit sovint eixir de situacions desesperades, però no s'havien aplegat mai tants perills al seu voltant.

Si perd el tron, molt prompte es parlarà de Jordània com de la *pàtria de recanvi* dels palestins dels dos costats del Jordà. És justament el famós pla Sharon que consisteix a instal·lar Arafat a Amman i a fer-lo responsable del *talús*.

L'Express Yves Cuau

Trad.: Vicent Hernández Esteve